

Příliš často a opakovaně od různých věřících slýchám, že oni na tu službu nevěřícím nemají obdarování.

Někdy to zaznívá tak nějak s lítostí, jindy je to prostá výmluva i velmi schopných komunikátorů a jindy to zní až ve formě výčitky: „Tobě se to říká, ty máš na to dar!“ Stále si nemyslím, že bych na to měl dar. Přestože jsem se naučil mnoha důležitým komunikačním dovednostem, nevěřící lidi stále neoslovuji s lehkostí. Zvláště neznámé lidi venku. A navíc - počet mých neúspěchů je stále dost vysoký! Ale především... Kdyby pro svědectví (jak se tomu pokřesťansku říká) bylo potřebné mít nějaký „dar“, nevím, kolik lidí by se mohlo vyjádřit třeba u jakékoli dopravní nehody nebo soudu!

Jako svědek žádný dar nepotřebuješ! Podstatou svědectví je Tvoje vlastní zkušenost! Pochopitelně, aby tvoje „svědectví“ dávalo smysl, bylo by dobré si ho předem trochu promyslet. Hlavně zvážit, s čím chceš, aby odešli, co ze Tvého příběhu je opravdu důležité. Ke svědectví u soudu ani ke svědectví o vlastní zkušenosti s Ježíšem žádné zvláštní obdarování nepotřebuješ! Jen si s modlitbou formuluj hlavní myšlenku. A pak už to jen v reálu hojně zkoušej a průběžně vylepšuj.